

Așa-zisele „rugăciuni de vindecare“

Cine nu a auzit de „vindecări prin rugăciune”? Ele sunt o temă de discuții interminabile. Constatăm că acest cuvânt nu se întâlnește în Sfânta Scriptură. S-ar putea replica, că aceasta nu este ceva deosebit în sine însuși. Cu această ocazie vrem să atragem atenția asupra pericolului, că prin expresii care nu sunt legate de Scriptură se pot asocia gânduri care nu sunt potrivit Scripturii.

Tot așa este și cu așa-zisele rugăciuni de vindecare. Mereu se aude întrebarea: „Nu mai poate Dumnezeu astăzi să facă minuni?» Ca răspuns vreau să povestesc o întâmplare care a avut loc într-o familie de credincioși din regiunea Ostfriesland din Germania. S-a constatat că o mamă tânără cu mai mulți copii are cancer. Au urmat o serie de controale medicale și s-a ajuns la concluzia: cancer în stare avansată. Femeia credincioasă a fost trimisă pentru operație, căreia de fapt i se acordau puține șanse de reușită, într-o clinică universitară departe de casă. Ea era deplin liniștită și încrezătoare în Domnul ei. Dar soțul ei și familia se rugau stăruitor și cu credință mare pentru vindecare. Scurt timp după internarea în clinica universitară i s-a spus de către profesori că noile analize nu au putut constata absolut deloc existența bolii! Medicii stăteau înaintea unei enigme. Femeia știa însă și mărturisea că Dumnezeu a intervenit aici cu putere. S-a întors acasă și trăiește și astăzi sănătoasă împreună cu familia.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că și astăzi face minuni! Putem noi însă să ne grăbim și din această întâmplare să tragem concluzia că există un dar „al vindecării prin rugăciuni”? Vrem și în această privință să lăsăm Sfânta Scriptură să vorbească.

Argumente ale așa-zişilor „vindecători prin rugăciuni“

Sunt aproape totdeauna aceleași argumente care se aduc cu privire la așa-zisele „vindecări prin rugăciuni“. În primul rând se spune, cel credincios nu trebuie să fie bolnav, căci vindecarea este inclusă în mântuire. Pentru aceasta se folosește deseori textul din Isaia 53, 4, 5: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.“ Aceste versete sunt redată parțial în Evanghelia după Matei 8, 17 și în 1 Petru 2, 4. În Matei 8, Domnul a vindecat pe toți bolnavii, „ca să se împlinescă ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice ...“ (versetul 17). Domnul Isus în viața Sa pe pământ S-a făcut una cu poporul Său pământesc Israel și cu suferințele lui. Dar nu acesta este sensul profund al prorociei lui Isaia. Cuvintele »ca să« (grecește *hopōs*) înseamnă totdeauna în Evanghelia după Matei că evenimentul se desfășoară în cadrul prorociei făcute, dar nu este unicul ei sens (compară cu Matei 2, 23), în opoziție cu »pentru ca«, care se folosește totdeauna atunci când prorocia Vechiului Testament s-a împlinit realmente (compară cu Matei 1, 22; 2, 15; 4, 14; 21, 4). Sensul adevărat al prorociei ne este prezentat în 1 Petru 2, 24: »El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.« Aici explică Cuvântul lui Dumnezeu Însuși în Noul Testament, că vindecarea trebuie înțeleasă ca fiind spirituală și nu trupească. Aici este vorba de păcatele noastre.

În al doilea rând, deseori se amintește Evrei 13, 8: »Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci!« Aceste cuvinte sunt explicate în felul următor; nu există un sfârșit al timpului minunilor și al semnelor. Așadar rămâne pentru totdeauna și pentru fiecare valabil ce se spune în Marcu 16, 18 și Ioan 14, 12. Se spune că Isus a iertat păcatele în trecut, le iartă și în prezent - dar le va ierta El și în viitor? Aceasta ar fi consecința logică, dacă acest verset s-ar putea interpreta așa. Vedem cât de periculoase sunt astfel de argumente superficiale. Da, Domnul *este* totdeauna Același! Dar *lucrează* El totdeauna în același fel? Sunt lucrările și descoperirile lui Dumnezeu în Vechiul Testament aceleași ca și în Noul Testament? Este timpul harului același cu cel al Împărăției de o mie de ani?

Se poate compara începutul Bisericii lui Dumnezeu, caracterizat prin unitate și putere în toate domeniile, cu timpul actual, marcat de fărâmițare și decădere spirituală?

În al treilea rând se spune, făcându-se referire la Cuvântul lui Dumnezeu: Dumnezeu împlinește rugăciunea făcută cu credință, chiar și atunci când este vorba de vindecarea bolilor (compară cu Ioan 14, 13-14; 1 Ioan 5, 14; Iacov 5, 15). În privința aceasta am dat un exemplu la început. Cu siguranță se pot adăuga și altele.

Da, Dumnezeu aude rugăciunile copiilor Săi. Din Cuvântul lui Dumnezeu și din experiența personală știm însă că Dumnezeu nu împlinește toate rugăciunile noastre. Rugăciunea împăratului bolnav Ezechia a fost împlinită, și el s-a făcut sănătos (Isaia 38, 1-5). Rugăciunea lui David pentru fiul lui născut din curvia cu Batșeba nu a fost împlinită (2 Samuel 12, 15-18). Cei drept, Dumnezeu răspunde la toate rugăciunile, dar aceasta nu este tot una cu împlinirea rugăciunilor! Cât de des nu știm ce și cum să ne rugăm, iar câteodată ne rugăm pentru lucruri rele, sau chiar care sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Pe acestea Dumnezeu nu le poate împlini spre binecuvântarea noastră!

Locurile amintite deseori, din Evanghelia după Ioan 14, 13-14 și 1 Ioan 5, 14 vorbesc despre rugăciunea în Numele lui Hristos și după voia lui Dumnezeu. În Evanghelia după Matei 18, 19 găsim rugăciunea a două persoane care se învoiesc să ceară un lucru. În toate cele trei cazuri se garantează mai dinainte împlinirea rugăciunilor. Care este însă realitatea în privința aceasta? Este suficient să se spună în rugăciune: »Te rugăm acestea în Numele lui Isus«, pentru ca rugăciunea să fie împlinită? Sau, mai degrabă, se înțelege ca noi să venim la Tatăl în puterea și părtașia Domnului nostru? Se poate spune aceasta în fiecare rugăciune făcută pentru cei bolnavi? Mult mai clar devine, când este vorba de rugăciunea făcută după voia lui Dumnezeu. În Ioan 15, 7 ni se spune că împlinirea rugăciunilor noastre este dependentă de rămânerea noastră în El și de rămânerea cuvintelor Lui în noi. Aceasta înseamnă că noi trăim în părtașie cu inima și voia Domnului, cunoaștem Cuvântul Lui și trăim potrivit Cuvântului. Acesta este un etalon superior pentru viața noastră și pentru împlinirea rugăciunilor noastre. Putem noi spune, că totdeauna corespundem acestui etalon? Locul din Evanghelia după Matei 18, 19 se referă, așa cum rezultă din context, numai la disciplinarea în Adunare.

Să nu trecem cu vederea acest lucru. Căci s-ar putea ca doi creștini să fie una în rugăciunea pentru un anumit lucru, și ar însemna că rugăciunea lor va fi totdeauna împlinită, chiar și atunci când rugăciunea este firească, carnală!

În Matei 21, 22 și Marcu 11, 24 nu este pusă nici-o condiție, în afară de aceea a credinței aceluia, sau a acelora care se roagă. Această credință trebuie însă să aibă o bază puternică. Noi credem în Dumnezeu, în lucrarea Domnului Isus Hristos pe Golgota și în mântuirea noastră veșnică, nu pentru că am ajuns la această convingere în urma unor frământări și lupte, ci pentru că stăm pe temelia tare a Cuvântului lui Dumnezeu care ne-a fost descoperit! Tot așa avem nevoie de un fundament biblic pentru credința noastră, dacă vrem să ne rugăm fără îndoieli.

Vindecarea bolnavilor făcută de Domnul Isus

Cele mai multe relatări despre vindecări le găsim în Biblie în Evangheliile, în care ne este prezentată viața și moartea Domnului și Mântuitorului nostru. Începând cu vindecarea fiului unui slujbaș împărătesc în Ioan 4, 33 și versetele următoare, până la vindecarea celor doi orbi, unul din ei numindu-se Bartimeu (Matei 20, 29 și următoarele; Marcu 10, 46 și următoarele; Luca 18, 35 și următoarele), ne este relatată vindecarea a treizeci și două de persoane. În afară de aceasta Domnul a vindecat nenumărate alte persoane, a căror istorisire nu ne este dată (compară cu Matei 8, 16; 14, 34 și 15, 29).

Dumnezeu locuia în Persoana Fiului Său devenit Om în mijlocul poporului Său pământesc Israel și într-o lume lovită de păcat și urmările lui. Acolo unde umbla Isus, înviau morții, bolnavii se

făceau sănătoși, săracii erau hrăniți iar păcătoșii erau călăuziți la credința vie. »Puterea Domnului era cu El, ca să vindece« (Luca 5, 17). »Și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o *putere*, care-i vindeca pe toți« (Luca 6, 19). Această putere a lui Dumnezeu era semnul caracteristic deosebit al acțiunilor Domnului. Când o femeie cu scurgere de sânge a venit și cu credință s-a atins de poala hainei Lui, ca să fie vindecată, El a zis: »S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o *putere*« (Luca 8, 46).

Mai târziu, în Faptele Apostolilor, în mărturia ucenicilor se întâlnește mereu expresia, că Domnul a fost un Om »adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și *lucrările pline de putere*, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru« (Faptele Apostolilor 2, 22), și »Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El« (Faptele Apostolilor 10, 38).

Descoperirea puterii lui Dumnezeu era una din caracteristicile lui Hristos în timpul vieții Sale pe pământ, căci în El, Fiul, ne-a vorbit Dumnezeu la sfârșitul acestor zile. Noi ne putem ocupa aici numai cu vindecarea bolnavilor făcută de El. Cât de clar a devenit prin aceasta că El a fost trimis de Dumnezeu! În cele mai multe cazuri a fost numai voia Domnului, care era la lucru atunci când oamenii veneau ca să fie vindecați. Ei erau eliberați de duhurile rele care îi stăpâneau (Marcu 1, 21 și următoarele; 3, 20 și următoarele; 5, 1 și următoarele; 9, 14), erau curățiți de lepră (Luca 5, 12 și următoarele; 17, 11 și următoarele), căpătau vederea (Matei 9, 27 și următoarele; Marcu 8, 22 și următoarele; 10, 46 și următoarele), și se vindecau de multe alte boli.

Atunci când bolnavii prin credința lor voiau mai mult decât eliberarea de suferințele trupești, în text nu sunt folosite cuvintele normale pentru »vindecare« (grecește *hiaomai* și *therapeuō*), ci un cuvânt care înseamnă și »salvare« sau »mântuire« (grecește *sōzō*). Acest cuvânt este folosit în Epistole și pentru mântuirea sufletului. Când femeia cu scurgere de sânge s-a atins cu credință de Domnul și a fost vindecată, a căzut tremurând înaintea Lui și a spus înaintea întregului popor ce i s-a întâmplat. Cu această ocazie Domnul a zis: »Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace« (Luca 8, 48). Tot așa se relatează despre cel posedat de duhuri rele, că el a fost vindecat (sau: mântuit). La solicitarea Domnului, de a merge acasă și să spună tot ce i-a făcut Dumnezeu, el a plecat și a început să vestească în toată cetatea tot ce-i făcuse Isus (Luca 8, 36-39). La orbul Bartimeu citim de asemenea, că Domnul i-a zis după ce l-a vindecat pe deplin: »Du-te, credința ta te-a mântuit. Îndată orbul și-a căpătat vederea, și a mers pe drum după Isus« (Marcu 10, 52). În aceste cazuri deosebite se recunoaște clar că credința celui vindecat nu era îndreptată numai spre însănătoșirea trupului, ci pe baza credinței lor ei au primit și mântuirea, salvarea sufletelor lor. Credința lor nu se preocupa în primul rând, sau exclusiv cu sănătatea trupului, ci era credința unor oameni care știau că fără Hristos sunt pierduți.

Darurile harului pentru vindecare prezentate în Biblie

Așa cum am văzut la studiul „vorbirii în limbi”, Domnul înălțat și proslăvit în cer a dat alor Săi diferite daruri ale harului. Nu toți aveau ca țel numai vestirea Cuvântului și zidirea sufletească a celor credincioși, ci unii dintre ei trebuiau să facă cunoscut puterea și slava lui Dumnezeu prin daruri deosebite de a face semne și minuni. Aceasta este valabil în mod deosebit pentru darul harului de a vindeca. Domnul amintește și acest dar, atunci când îi trimite pe ucenici: »Iată *semnele* care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși« (Marcu 16, 17-18).

Când Petru și Ioan au vindecat un olog în templu, mai marii templului au trebuit să recunoască că aceasta era »o *minune vădită*« (Faptele Apostolilor 4, 16; compară cu cap. 4, 30; 8, 6). În Faptele Apostolilor 5, 15-16 se relatează că din Petru ieșea aceeași putere, ca și din Domnul Isus, »până

acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe, și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei. Mulțimea, de asemenea, alerga din Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuți de duhuri necurate: și toți se vindecau.« În mod asemănător se spune despre Pavel în Faptele Apostolilor 19, 11-12: »Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel; până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăseau boalele, și ieșeau afară din ei duhurile rele«. Nu este aceasta o confirmare a cuvintelor Domnului din Evanghelia după Ioan 14, 12: »Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl«? Nu citim niciunde despre Domnul că prin umbra Sa, sau prin îmbrăcămintea Lui au fost vindecați bolnavii.

Din locurile acestea, și din alte locuri din Faptele Apostolilor rezultă foarte clar că vindecarea bolnavilor se făcea exclusiv în baza *puterii lui Dumnezeu*, care era activă în apostoli, potrivit cu făgăduința Domnului. Despre o credință puternică la bolnavi citim numai într-un singur loc, și anume în Faptele Apostolilor 14, 9. Când Pavel a văzut că ologul din Listra avea credință ca să fie vindecat (sau: mântuit, grecește *sōzō*), a zis cu voce tare: »Scoală-te drept în picioare!« Aici se pare că cuvântul „mântuire” face aluzie la faptul că omul a ajuns să creadă în Domnul Isus, așa cum s-a arătat mai înainte.

Al doilea lucru pe care îl deducem din aceste locuri (vezi Faptele Apostolilor 4, 30; 8, 6-7; 9, 33-35; 28, 8-9) este că cei ce au fost vindecați erau oameni *necredincioși*, și nu din aceia care erau mântuiți.

Aceste două semne caracteristice sunt în totalitate trecute cu vederea de către cei ce fac „vindecări prin rugăciuni” în zilele noastre. Vindecările au loc de cele mai multe ori la cei credincioși, de la care se așteaptă o credință tare pentru vindecare. Deci, „puterea” nu este la „cel ce vindecă”, ci la bolnav! Dacă vindecarea nu reușește, de cele mai multe ori bolnavul este de vină, căci nu a avut suficientă credință.

În acest context să amintim că în Noul Testament citim despre cel puțin cinci credincioși care erau bolnavi, dar care nu au fost vindecați nici de Domnul Isus, și nici de apostoli.

Lazăr: »Lazăr cel bolnav era fratele ei« (Ioan 11, 2). Învierea lui de către Domnul nu schimbă nimic din faptul că el era bolnav. Această boală a fost spre proslăvirea lui Dumnezeu (Ioan 11, 4)!

Epafrodit: »Pentru că aflaserăți că a fost bolnav. Ce-i drept, a fost bolnav, și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. ... Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte« (Filipeni 2, 26-30). Pavel nu a considerat un lucru de la sine înțeles să facă sănătos pe acest slujitor al Domnului!

Trofim: »Pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet« (2 Timotei 4, 20). Nici el nu a fost vindecat de Pavel.

Timotei: »Să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău, și din pricina deselor tale îmbolnăviri« (1 Timotei 5, 23). Nu putea Pavel să vindece pe acest slujitor credincios?

Dorca: »În vremea aceea s-a îmbolnăvit« (Faptele Apostolilor 9, 37). Ea a fost mai târziu înviată de Petru, dar a rămas faptul, că această ucenică credincioasă s-a îmbolnăvit, fără să fie vindecată, și în cele din urmă a murit.

Aceste cazuri de boală la credincioși confirmă că darurile harului pentru vindecare erau semne prin care puterea lui Dumnezeu se descoperea înaintea celor necredincioși, și pentru cei necredincioși. Cel credincios se știe în mâna Dumnezeului și Tatălui său și nu este dependent de arătarea acestei puteri a lui Dumnezeu.

Să ne ocupăm acum cu singura Epistolă în care se vorbește despre darurile harului pentru vindecare. Așa cum darul vorbirii în alte limbi este amintit numai în Epistola către Corinteni, tot așa și darurile harului pentru facerea vindecărilor, și anume de două ori.

În capitolul 12, 9, 28 și 30. Totdeauna este vorba de »darul tămăduirilor«, la plural, ca și cum nu ar fi vorba de o aptitudine permanentă, ci de un dar dat din când în când. Cum s-a spus despre

celelalte daruri, tot așa se spune la sfârșitul capitolului și despre acest dar: »Toți au darul tămăduirilor?« Și aici răspunsul este; nu! Erau dovezi deosebite ale puterii lui Dumnezeu, pe care nu le poseda fiecare credincios.

Și pentru acest semn al darului de vindecare este valabil ce se spune în Evrei 2, 4: »În timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa«. Domnul a promis apostolilor că ei vor face lucruri mari. Așa cum am văzut în Faptele Apostolilor, toate făgăduințele Lui s-au împlinit cuvânt cu cuvânt. După ce Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcut desăvârșit (Coloseni 1, 25), lucrarea lui Dumnezeu sub această formă a semnelor pline de putere nu a mai fost absolut necesară.

Rugăciune și vindecare în Epistola lui Iacov 5, 14-16

Un loc din Biblie frecvent citat este cel din Epistola lui Iacov 5, 14-16: »Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.«

Acest loc are puțin a face cu vindecările făcute de Domnul Isus și de apostolii Săi, a căror origine și al căror scop l-am văzut deja. Accentul se pune aici pe cel ce era bolnav. El este punctul central aici, și în jurul lui se petrec toate. Nu putem vorbi aici de o minune, adică de o directă intervenție a puterii lui Dumnezeu. În afară de aceasta să nu uităm că Epistola lui Iacov a fost scrisă într-un timp de tranziție de la începutul Adunării și a fost adresată celor douăsprezece seminții ale lui Israel, în care se aflau mulți credincioși creștini.

La iudei existau bătrânii comunității (compară cu Exodul 24, 9), și în timpul de la începutul Adunării, apostolii și cei ce erau împuterniciți de ei au numit bătrâni în diverse locuri (Faptele Apostolilor 14, 23; Tit 1, 5). Astăzi nimeni nu mai are această autoritate. În felul acesta „bătrânii Adunării”, așa cum scrie Iacov, nu mai pot fi chemați la un bolnav. Putem desigur să rugăm pe frații credincioși, plini de credință, care astăzi exercită *slujba* de prezbiter (bătrân), să se roage pentru noi.

În continuare se spune ca bătrânii să ungă cu untdelemn pe bolnav. Untdelemnul s-a folosit în antichitate ca medicament. În Marcu 6, 13, ucenicii au uns cu untdelemn pe mulți bolnavi și îi vindecau. Samariteanul din Luca 10, 34 a turnat untdelemn (un fel de unguent) și vin (ca mijloc de dezinfecție) pe rănila celui jefuit de tâlhari. Isaia se plânge în limbaj biblic, că rănila poporului Israel nu au fost alinate cu untdelemn (Isaia 1, 6). De aceea untdelemnul nu are aici înțeles simbolic (ca tablou al Duhului Sfânt), și nici înțeles sacramental, „ultima ungere cu untdelemn”. Cuvântul grecesc folosit aici (*aleiphō*) se folosește în Noul Testament pentru ungerea exterioară a corpului, în timp ce pentru ungerea din partea lui Dumnezeu se folosește un alt cuvânt (*chriō*). Iacov spune deci simplu, să se folosească untdelemnul (care deseori era o amestecătură de mirodenii diferite) și să se roage. Nu se spune nicidecum să renunțăm la arta medicală și să ne încredem în „vindecarea prin rugăciuni”, ci se spune contrariul. Cunoștințele medicale, care indirect sunt un dar al lui Dumnezeu, să nu se folosească fără rugăciunea adresată lui Dumnezeu (compară cu 2 Cronici 16, 12).

Iacov explică, că rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, iar Domnul îl va însănătoșa, și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. În afară de aceasta el atenționează pe cei bolnavi să-și mărturisească păcatele, și îndeamnă pe toți, să se roage unul pentru altul, ca să fie vindecați. El vede o legătură între boală și păcat. Cuvântul »dacă« arată că aceasta nu are neapărat loc în cazul fiecărei boli. Sunt boli care au cauze organice, și sunt boli pricinuite de păcat, și pentru care Dumnezeu pedepsește pe ai Săi. Când pacientul vorbea cu bătrânii despre boala sa, nu trebuia exclusă posibilitatea, că boala era cauza unor păcate. Dacă era așa, atunci păcatele trebuiau mărturisite. Aceasta nu trebuie să aibă loc public, dar în orice caz față de persoana împotriva căreia

a păcătuit. Din versetul 16 se poate deduce că mărturisirea putea să se facă într-un cadru mult mai larg, nu neapărat înaintea bătrânilor.

Un exemplu relevant, din care se vede că boala este urmarea unui păcat, găsim în 1 Corinteni 11, 30. Frații și surorile din Adunarea din Corint mâncau și beau propria lor judecată, căci la masa Domnului ei nu vedeau trupul Domnului în pâinea și vinul pus pe masă. De aceea mulți dintre ei erau slabi și bolnavi, mulți chiar au murit. Dacă devenea clar că boala este urmarea anumitor păcate, atunci mărturisirea și rugăciunea fierbinte putea să vindece pe cel bolnav, căci cauza bolii a fost înlăturată potrivit cu voia lui Dumnezeu. Acest principiu este valabil și astăzi. Unele boli, în special cele de natură psihică, sunt cauza unor păcate ascunse, care nu au fost curățite. În cazul acesta psihologia și psihiatria nu vor ajuta pe cel credincios, ci numai mărturisirea păcatelor ascunse, până chiar și a mândriei și încăpățânării, potrivit cu voia lui Dumnezeu.

În încheiere să mai amintim în acest context un loc, pe care l-am amintit deja pe scurt. Este vorba de 1 Ioan 5, 14-17: »Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice l-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care l-am cerut. Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat, care nu duce la moarte.« Aici ne este dată în primul rând asigurarea, că rugăciunile care sunt după voia lui Dumnezeu, Tatăl, în mod sigur vor fi împlinite, chiar și atunci când este vorba de un frate care a păcătuit, și prin aceasta viața lui este în pericol. Deoarece mărturisirea păcatelor este necesară, este de la sine înțeles. Apoi se vorbește de păcate care duc la moarte, pentru care, potrivit voii lui Dumnezeu, nu trebuie să ne rugăm. Ce se înțelege prin aceasta? Un exemplu pentru astfel de păcate care duc la moarte avem în istoria lui Anania și Safira în Faptele Apostolilor 5, altele în locul deja citat în 1 Corinteni 11, 30. Se poate întâmpla ca copiii lui Dumnezeu să dezonoreze în viața lor atât de mult pe Tatăl lor, încât El îi ia prin moarte de pe pământul acesta. Prin aceasta se înțelege moartea trupului, și nicidecum condamnarea veșnică. Cât de serios este faptul, că în astfel de situații rugăciunea pentru însănătoșire nu este după voia lui Dumnezeu!

Concluzionăm cele spuse, în trei puncte:

1. Dumnezeu, Domnul vieții și al morții, poate în chip minunat în orice timp să însănătoșască pe bolnavi, fără acțiunea omului. Însă având încredere în El, să ne folosim de cunoștințele medicale ale timpului nostru.
2. Darurile harului noutestamentale pentru vindecare le-a dat Dumnezeu la începutul Bisericii unor unelte alese, ca dovadă a puterii lui Dumnezeu față de oamenii necredincioși. Aceste vindecări erau semne ale lui Dumnezeu, care nu presupuneau existența credinței la cei ce erau vindecați.
3. Rugăciunea făcută cu credință de către „bătrânii Adunării” pentru cei bolnavi, la cererea acestora, poate avea loc și astăzi într-o formă asemănătoare, însă deseori trebuie mai întâi clarificată problema păcatelor ascunse.